

FERRALLA

2025 PREMIS CASTELLITX
6è PREMI DE GUIÓ DE CURTMETRATGES EN CATALÀ

EXT. CARRERS DE LA CIUTAT (TÍTOLS DE CRÈDIT) - NIT

Imatges de Barcelona - Crèdits.

Mamadou (25), un immigrant negre que recorre els carrers de la ciutat amb una bicicleta i un carro ple de ferralla, es va aturant davant de tots els contenidors que troba, tot remenant en seu interior.

Després, amb un martell, va netejant els ferros que, amb cura, acumula al carro de la bicicleta.

De sobte, troba unes llums de Nadal i, en veure que funcionen, les agafa i les deixa al carro.

Després, pedalant, marxa del lloc, buscant un nou contenidor on furgar.

EXT. CARRERS CIUTAT - NIT

De lluny veiem com el Mamadou descarrega la ferralla que porta al costat d'una furgoneta vella. El propietari de la furgoneta li dona uns bitllets, i en Mamadou s'allunya d'allà mentre els compta.

En acostar-se, veiem com es guarda els diners a la seva ronyonera, juntament amb altres bitllets. Després agafa la bici i, pedalant, marxa d'allà.

Títol: FERRALLA.

EXT. CARRERS CIUTAT - NIT

En Mamadou està davant d'uns contenidors trencant algunes frontisses amb un martell.

Però de sobte alguna cosa li crida l'atenció i s'atura: al terra hi ha una cartera d'home bruta i abandonada. En Mamadou l'agafa i l'obre només per comprovar que no hi ha diners a l'interior. Però el que sí que conté és una foto d'un grup de persones, la foto d'un aniversari familiar. El ferraller la treu de la cartera i, somrient, l'observa amb enyorança.

De sobte, sent el soroll d'algué que s'acosta i, nerviós, llença la cartera a terra. Es tracta d'una anciana (70), cega, que porta un abric de pell i una bufanda i avança amb el seu bastó de cega rasant la vorera.

El Mamadou la mira mentre s'allunya i, quan la perd de vista, torna a la seva feina com si res no hagués passat.

Però de sobte, sent uns crits a la llunyania. Sorprès, aixeca el cap i escolta de nou.

Més crits.

I llavors arrenca a córrer cap allà.

EXT. CARRERÓ - NIT

Quan el Mamadou arriba, veu la senyora al terra, despenjada.

SENYORA

Ai! Ai! La meva bossa! La meva bossa! M'han robat la bossa!

MAMADOU

Señora... ¿Se encuentra bien?

El Mamadou intenta acostar-se, però ella aixeca el bastó i el comença a moure amenaçadorament.

SENYORA

No! No t'acostis! No t'acostis!

MAMADOU

Señora...

SENYORA

He dit que no t'acostis! Ja no tinc res més que em puguis robar.

MAMADOU

Pero señora, yo no soy ningún ladrón. El ladrón se ha ido.

SENYORA

No, a mi no m'enganyes. Tu no ets d'aquí...

MAMADOU

No, señora. Soy africano. Pero...
Però no soc cap lladre.

SENYORA

M'és igual. Ves-te'n.

El Mamadou mira al seu voltant, però no hi ha ningú més a qui pugui demanar ajuda.

MAMADOU

No es preocupi, senyora... Jo... Jo soc metge.

SENYORA

Metge?

MAMADOU

Sí, senyora. Metge. Acabo de sortir de l'hospital. Anava cap a casa quan he sentit els seus crits.

SENYORA

Oh, un metge! Gràcies a Déu!

MAMADOU

Va, deixi'm ajudar-la.

El Mamadou s'acosta a la dona i l'ajuda a aixecar-se, però en fer-ho, ella es toca l'orella, adonant-se d'alguna cosa.

SENYORA

Oh! La meva arracada! He perdut la meva arracada!

MAMADOU

No es preocupi, jo la busco.

SENYORA

Troba-la, si us plau! És un record del meu marit!

El Mamadou busca per la zona, però no troba res.

SENYORA (CONT'D)

Veus alguna cosa?

MAMADOU

No. Ho sento, senyora, aquí no hi és.

SENYORA

Oh! També se la deuen haver endut. Amb l'estima que li tenia a aquestes arracades.

MAMADOU

Bé, senyora, ara no es preocupi per això. Vingui, anem a seure una estona.

EXT. CARRERS CIUTAT - NIT

El Mamadou i la senyora estan asseguts en una parada d'autobús, mentre ell li neteja el front amb un mocador.

SENYORA

Au!

MAMADOU

Que li pica?

SENYORA

No, no, està bé.

MAMADOU

No és res, però el millor serà que demà vagi a un hospital perquè li mirin bé.

SENYORA

Moltes gràcies, doctor... Eh...

MAMADOU

Mamadou.

SENYORA

Gràcies, Doctor Mamadou. Jo em dic Noèlia.

MAMADOU

Encantat, senyora Noèlia.

En Mamadou comença a guardar l'aigua i el mocador amb el qual ha curat a la senyora, mentre ella es treu l'altre arracada.

NOÈLIA

Quina ràbia això de les arracades. Hauria d'haver donat un bon cop de bastó al lladre perquè n'aprengués la lliçó.

MAMADOU

L'important és que vostè estigui bé.

NOÈLIA

Sí, ja ho sé. Però la veritat és que aquesta ciutat, cada dia és més perillosa.

MAMADOU

Vostè creu?

NOÈLIA

I tant! I li ho dic perquè ho sé: el meu pare era carterista. Robava les carteres als senyors, però els deixava una targeta de visita amb una disculpa. Eren altres temps.

(MORE)

NOÈLIA (CONT'D)

Més civilitzats. I mira ara: són capaços de matar-te per qualsevol tonteria.

MAMADOU

Ja, però... Com és que anava sola pel carrer a aquestes hores? I amb aquestes joies? No és molt tard per passejar?

NOÈLIA

Passejar? No, no, jo he baixat a esmorzar.

MAMADOU

Com?

NOÈLIA

Sí, a esmorzar. Volia prendre'm un cafè amb llet. Però el lloc de sempre estava tancat, així que he començat a caminar buscant una altra cafeteria i... i m'he perdut.

MAMADOU

Senyora, és que... és una mica d'hora per esmorzar. Encara és de nit. El millor és que vagi a casa a descansar.

NOÈLIA

Ja m'agradaria, però no puc. He d'anar a comprar. Avui és l'aniversari del meu pare i ve tota la família a dinar. Fins i tot els meus avis. Sempre ho fem així, just al mig de l'estiu, quan tinc vacances a l'escola. I he de cuinar-los allò que tant els agrada, el seu plat preferit... El... Bé... Això... El...

El Mamadou la mira bé mentre la Noèlia es mou nerviosa. I llavors s'adona que, sota l'abric de pell, porta el pijama posat.

MAMADOU

No es preocupi, ja se'n recordarà.

NOÈLIA

Sí, sí, és clar. Ja me'n recordaré. Només és que des que em vaig quedar cega només tinc els meus records i... i a vegades em fallen.

Silenci. Llavors la Noèlia s'aixeca.

NOÈLIA (CONT'D)

Bé, crec que ja li he robat massa temps, doctor. I segur que vostè tindrà ganes d'arribar a casa i descansar després de passar-se tot el dia treballant a l'hospital.

MAMADOU

Per mi no es preocupi, senyora. Tinc la bici aquí al costat i de seguida hi arribo.

NOÈLIA

Oh! Tens una bici?

MAMADOU

Sí. Li agraden les bicis?

NOÈLIA

M'encanten les bicis.

La Noèlia torna a seure.

NOÈLIA (CONT'D)

Quan era petita anava pedalant pel barri a totes hores. Que bé que m'ho passava fent voltes pels carrers sense tenir res a fer.

MAMADOU

Ah, sí? I de què més se'n recorda?

NOÈLIA

Me'n recordo que... que els meus pares sempre em renyaven perquè mai sabien on era. I el més divertit era quan veia un bassal i accelerava per esquitxar la gent que hi havia al costat. I, és clar, després tots em cridaven enfadats.

MAMADOU

Oh! Que dolenta era vostè!

NOÈLIA

Una mica... Ai, quins bons moments aquells. Feia temps que no pensava en aquells dies. Gràcies per haver-me'ls fet recordar, Mamadou.

MAMADOU

No hi ha de què, senyora...

NOÈLIA

Bé, ara sí que he de marxar.
Cuida't molt, Mamadou.

La senyora comença a marxar i en Mamadou, pensatiu, la segueix amb la mirada. Però de sobte, s'aixeca i la segueix.

MAMADOU

Escolti, vol que l'acompanyi a casa, amb la meva bici?

NOÈLIA

Moltes gràcies, però no vull causar-li més molèsties.

MAMADOU

No digui tonteries, si no és cap molèstia. A més, si vol, podem passar per on vivia vostè de petita.

NOÈLIA

Ho dius de debò?

MAMADOU

És clar. A mi no m'importa fer una petita volta si a vostè li ve de gust recordar una mica més.

NOÈLIA

Saps? La veritat és que m'agradaria molt.

MAMADOU

Sí? Doncs no se'n parli més!
Prepari's, que vostè i jo ens n'anem de ruta per Barcelona!

I, en sentir-ho, la Noèlia somriu tota contenta.

EXT. CARRERS DE LA CIUTAT - NIT

Música.

Algunes vistes emblemàtiques de Barcelona (Sagrada Família, Colom, Canaletes, Casa Batlló, ...).

De sobte veiem en Mamadou conduint la seva bicicleta amb els llums de Nadal que ha trobat, encesos al seu voltant. Al darrere, al carro, l'anciana està encantada de la vida, gaudint i rient, sentint la velocitat i el vent a la cara.

En Mamadou pedala per diferents carrers i indrets de la ciutat mentre la Noèlia, gaudint de cada moment, respira profundament, absorbint tot el que l'envolta.

La bicicleta puja i baixa carrers, travessa parcs i estanys, avança cotxes i motocicletes--

-- mentre ells, com si fossin dos nens petits, gaudeixen del vent a la cara i una perfecta sensació de llibertat.

ENCADENA A:

EXT. CARRERS DE LA CIUTAT, BARRI POBRE - NIT

Finalment, arriben a un carrer i en Mamadou atura la bici.

MAMADOU

Doncs ja hi som, al carrer de la Reina. On vivia vostè?

NOÈLIA

Al número 25, és un edifici molt antic.

En Mamadou baixa de la bicicleta i, agafant el manillar, l'arrossega amb la senyora encara asseguda al carro.

MAMADOU

Busquem-lo.

En Mamadou i la bici avancen--

MAMADOU (CONT'D)

A veure... 19, 21, 23... Oh!

-- fins que, de sobte, s'atura.

NOÈLIA

Què passa? Has trobat la meva antiga casa?

MAMADOU

Eh... sí, sí. Aquí hi ha l'edifici.

Però quan ens hi fixem, veiem que l'edifici ja no existeix. Al seu lloc, hi ha un enorme solar convertit en hort urbà.

NOÈLIA

Oh! Quina il·lusió!

En Mamadou deixa el manillar i s'acosta a la Noèlia.

MAMADOU

És... És preciós...

NOÈLIA

Feia tant de temps que no hi venia... Els meus millors records són aquí, en aquesta casa. Encara hi ha la verduleria que hi havia sota la porteria?

MAMADOU

És clar. Estan... preparant-ho tot per obrir.

NOÈLIA

Tenien de tot. I jo sempre els robava unes prunes sense que se n'adonessin.

MAMADOU

Vaja, era vostè molt perillosa.

NOÈLIA

Sempre ho he estat. I el bar de la cantonada? Encara es diu "Les Cabanyes"?

MAMADOU

Sí, però ara està tancat. És massa aviat.

NOÈLIA

Allà vaig fer el meu primer petó. Era un noi tan guapo...

MAMADOU

Doncs ara hi ha una parella de joves fent-se petons, just a l'entrada. I ella em recorda molt a vostè. Jo crec que, per com es fan els petons, s'han conegut aquesta nit.

NOÈLIA

Oh! Quina il·lusració que m'expliquis tot això. Tenia por que el barri s'estigués morint i que només quedessin els meus records.

MAMADOU

No, senyora. Tot el contrari. Està molt viu. Però encara s'està despertant d'una llarga nit.

(MORE)

MAMADOU (CONT'D)

Miri, acaba d'arribar un senyor amb un violí i ara es disposa a tocar-lo.

En Mamadou treu ràpidament el mòbil i posa música de violí.

NOËLIA

Oh! Que bonic! Això em recorda a les festes que muntàvem quan era petita.

MAMADOU

Del seu edifici acaba de sortir una família amb els nens, que tenen tota la pinta d'anar a veure els seus avis.

La Noèlia somriu davant el comentari.

MAMADOU (CONT'D)

I a un costat hi ha una parella d'avis. Es nota que encara s'estimen tot i els anys. Miri, ara estan ballant al ritme de la música.

La Noèlia torna a somriure mentre segueix el compàs de la música amb el cap.

NOËLIA

Oh! Que bonic!

MAMADOU

Ui! Apartem-nos una mica!

En Mamadou mou la bici uns metres sense que hi hagi res al seu voltant.

NOËLIA

Què passa?

MAMADOU

Res. És que els de la neteja estan regant i l'aigua ha arribat fins aquí. No s'ho creurà, però just ara la parella de joves està jugant amb l'aigua de la mànega.

La Noèlia sospira gaudint de les descripcions de Mamadou.

NOËLIA

Gràcies, Mamadou. M'has fet sentir a casa una altra vegada.

(MORE)

NOÈLIA (CONT'D)

Des que em vaig quedar cega només
tinc els meus records. I és bo
reviure'ls de tant en tant per no
oblidar-los.

MAMADOU

No cal que em doni les gràcies,
senyora. És que... vostè em fa
pensar molt en la meva mare...

NOÈLIA

Segur que és una gran dona. Fes-li
un petó de part meva.

MAMADOU

Ja m'agradaria, senyora, però fa
anys que no la veig, des que vaig
marxar de casa quan era un nen. Ja
gairebé no me'n recordo d'ella.

NOÈLIA

Quina llàstima. Ho sento molt.

MAMADOU

Espero que algun dia la pugui
portar aquí amb mi, quan tingui
diners.

NOÈLIA

Segur que ho aconseguiràs. Ets un
autèntic àngel.

MAMADOU

Va, no digui tonteries.

NOÈLIA

És cert, tant de bo tothom fos com
tu: avui dia ningú ajuda els
altres. I si ho fan, és perquè
volen alguna cosa a canvi.

MAMADOU

M'està fent posar vermell, senyora.
Va, és hora que la porti a casa.

En Mamadou apaga la música i torna a seure a la bici, a punt
per pedalar.

NOÈLIA

Crec que el record del dia d'avui
no l'oblidaré mai, Mamadou. Tant de
bo pogués gaudir d'això cada dia,
com quan era petita i passejava pel
barri amb la bicicleta.

De sobte, en Mamadou s'atura.

MAMADOU
Escolti... Vol provar-ho?

NOÈLIA
El què?

MAMADOU
De conduir la bicicleta. I jo
l'ajudo, des del carro.

NOÈLIA
Ho dius de debò? Però si no puc
veure res.

MAMADOU
No es preocupi, per això. Només ha
de sentir-ho. I jo la guiaré.
Vinga.

En Mamadou ajuda la Noèlia a baixar i a pujar a dalt la bici,
mentre ell s'asseu al darrera, al carro.

NOÈLIA
No sé si m'hi atreveixo.

MAMADOU
És clar que sí. Només cal deixar-se
anar i ja està.

NOÈLIA
És que crec que ja soc massa vella
per fer això, Mamadou.

MAMADOU
Senyora, mai s'és massa vella per
anar en bicicleta, confiï en mi.

NOÈLIA
D'acord, d'acord. Llavors... Som-
hi.

La Noèlia deixa anar el fre i la bici comença a moure's.

MAMADOU
Així es fa, senyora. Molt bé.

NOÈLIA
Segur que no tindrem un accident?

MAMADOU
No es preocupi, que jo vigilo per
tots dos.

La bicicleta avança mentre tots dos riuen de la situació intentant no xocar amb ningú.

NOÈLIA
Mamadou! Estàs boig!

MAMADOU
I vostè també, senyora! Vigili! Un
bassal!

Mamadou ajuda la Noèlia a girar el manillar i passen per sobre del bassal.

MAMADOU (CONT'D)
Ha, ha, ha! Ja hem esquitxat mig
barri!

NOÈLIA
Quin gran equip que fem!

MAMADOU
Sí!

I els dos s'allunyen mentre riuen i gaudeixen de la situació.

EXT. CARRERS DE LA CIUTAT, BARRI RIC - NIT

Finalment, la bicicleta conduïda per la Noèlia arriba davant d'uns portals de la part rica de la ciutat.

MAMADOU
Aturi's! Aturi's! Ja hem arribat!

La bici s'atura davant d'una porta, i en Mamadou, saltant del carro, ajuda a la Noèlia a baixar.

NOÈLIA
Mamadou! No em puc creure el que
hem fet!

MAMADOU
Doncs sí. Ho hem fet! I ha estat
molt divertit!

NOÈLIA
Moltes gràcies per tot, Mamadou.
Gràcies per aquest preciós viatge
i, sobretot, gràcies per fer-me
sentir una nena de nou.

MAMADOU
Ha estat un plaer ajudar-la,
senyora.

(MORE)

MAMADOU (CONT'D)

Només prometi'm una cosa: que cada dia sortirà a passejar, encara que sigui una estona, per recordar els vells temps.

NOÈLIA

És clar que sí. D'això no te n'has de preocupar gens ni mica.

Aleshores, la Noèlia s'acosta a Mamadou.

NOÈLIA (CONT'D)

I jo espero que tu puguis veure aviat a la teva mare.

MAMADOU

Gràcies, senyora.

NOÈLIA

Però, de moment, el que has de fer és aprendre a viure amb els ulls tancats.

MAMADOU

Com?

NOÈLIA

Sí, Mamadou. Com jo. Tanca els ulls i així la podràs tornar a veure. Els bons records mai no s'obliden, només cal rescatar-los, tal i com he fet jo.

MAMADOU

Senyora, no crec que això funcioni amb mi.

NOÈLIA

És clar que sí. Fes-me cas i tanca els ulls.

La Noèlia aixeca la mà i, posant-la davant de la cara d'en Mamadou, l'ajuda a tancar els ulls.

NOÈLIA (CONT'D)

I ara recorda. Recorda qui ets i d'on vens. Recorda com eres abans de venir. Amb qui vivies, amb qui estaves. Tots els teus records estan aquí, Mamadou, dins teu.

En Mamadou es concentra i, amb els ulls tancats, comença a recordar.

NOÈLIA (CONT'D)

Si els recordes, ells seran aquí,
amb tu, per sempre.

I com per art de màgia, les imatges venen a la seva ment:
quan era petit, quan vivia al seu poble, els seus pares, els
seus germans, la seva vida anterior... Quan era feliç amb els
seus.

En Mamadou gaudeix del moment i dels records, creant un
vinçle amb el seu passat, un llegat que ja mai el deixarà.

I de sobte, en Mamadou obre els ulls i observa a la Noèlia.

MAMADOU

Gràcies, senyora. Tenia vostè raó.
Tot estava aquí dins.

La Noèlia s'acosta a Mamadou i li fa un petó a la galta.

NOÈLIA

Cuida't molt, Mamadou.

MAMADOU

Ho faré.

NOÈLIA

Per cert, t'he deixat un regal.

MAMADOU

Un regal, senyora? Com?

NOÈLIA

Sí, el millor regal que una persona
et pot fer: un record. Però no et
preocupis, aviat el descobriràs.

MAMADOU

Ah, sí? Doncs moltes gràcies,
senyora.

NOÈLIA

De res. Adeu-siau, Mamadou.

La Noèlia marxa cap a un portal mentre en Mamadou es gira i
arrossega la bici fins a la calçada. Però quan està a punt de
pujar-hi, observa alguna cosa brillant que penja del carro de
la ferralla.

En Mamadou s'hi acosta i de seguida s'adona que és l'arracada
que portava la Noèlia.

MAMADOU

***Ay, señora. No tenía porqué
hacerlo...***

El ferraller l'agafa i la sosté a la mà, observant-la durant uns segons.

Llavors, estranyat, es posa la mà a la butxaca i--

-- en treu l'altre arracada.

En Mamadou les observa. I ràpidament devia la mirada cap al portal de Noèlia, però ella ja no hi és.

I, mirant les dues arracades--

-- intenta saber què ha de fer.

I, decidit, torna cap al portal. Però com que no sap en quin pis viu la Noèlia, comença a mirar a través del vidre de la porta. A l'interior, un conserge el veu i s'acosta.

CONSERGE

Bona nit, passa alguna cosa?

MAMADOU

Sí, perdoni. Vinc a veure la senyora que acaba d'entrar.

CONSERGE

Ho sento, però aquí no ha entrat cap senyora.

MAMADOU

Sí, una senyora amb un abric de pell. Es diu Noèlia. Jo soc el seu amic.

CONSERGE

Ho sento, aquí no ha entrat cap senyora. I menys amb un abric de pell.

MAMADOU

És que vinc a tornar-li les seves arracades. Són un regal del seu marit.

CONSERGE

Mira noi. Ja no sé com dir-t'ho, però és que aquí no hi viu cap senyora així.

MAMADOU
Si us plau, deixi'm entrar.

CONSERGE
Marxa o aviso a la policia.

MAMADOU
No, deixi'm entrar, si us plau.

CONSERGE
Que marxis!

El conserge l'empeny i en Mamadou cau al terra perdent les arracades.

MAMADOU
Ei!

En Mamadou s'aixeca ràpidament, però el conserge tanca la porta i desapareix, evitant la confrontació.

Decebut, el ferraller torna enrere per agafar les arracades.

Però, en veure-les, s'atura--

-- perquè algunes de les pedres precioses s'han trencat.

MAMADOU (CONT'D)
Pero, ¿Cómo...?

En Mamadou, estranyat, s'acosta i, agafant una de les arracades, se li desmunta a la mà.

MAMADOU (CONT'D)
Chatarra...

I de sobte s'adona d'alguna cosa i, aixecant-se es posa la mà a la ronyonera.

Buida.

MAMADOU (CONT'D)
¿Qué? ¿Cómo?

No hi ha ni un sol bitllet--

-- només un petit tros de cartolina blanca.

En Mamadou l'agafa i l'observa estranyat. Llavors el gira i, mirant el revers, hi veu una nota escrita a mà:

"Ho sento,

Noèlia."

I llavors en Mamadou aixeca el cap entenent tot el que ha passat--

-- fent un repàs mental de tot el que ha viscut--

-- culpant-se de no haver-se'n adonat abans.

MAMADOU (CONT'D)

Mierda...

I, recolzant-se en els genolls, intenta calmar-se--

-- guanyant una mica de temps per digerir-ho tot--

-- mentre va discernint la veritat de la mentida.

MAMADOU (CONT'D)

Mierda, mierda, mierda.

I, aixecant-se de nou, respira profundament per tranquil·litzar-se.

Llavors, enfadat, s'acosta a la seva bicicleta i tira el què queda de les arracades al carro, mentre apaga els llums de Nadal que encara estaven encesos.

En Mamadou agafa el manillar i es prepara per marxar--

-- però de sobte es gira i es fixa de nou en les arracades.

I en veure-les allà, quietes, ho recorda tot de nou.

Però ara els seus llavis somriuen lleugerament.

Llavors, mou el pedal de la bicicleta i arrenca, allunyant-se d'allà.

En Mamadou se'n va mentre la ciutat comença a despertar-se, fonent-se amb els altres vehicles que transiten pel carrer.

FOS A NEGRE.

FI.